

PŘED SLÁVOU NEOCHRÁNÍ ANI SMRT!

DEREK LANDY

Detektiv Kostlivec

HRŮZA BEZ TVÁŘE

V sérii

již vyšlo

ŽEZLO PRAPŘEDKŮ

HRA S OHNĚM

DEREK LANDY

HRŮZA BEZ TVÁŘE

sloart

Text copyright © Derek Landy, 2009
Illuminated letters copyright © Tom Percival, 2009
Cover design © blacksheep-uk.com, 2017
Cover illustration © Tom Percival, 2017
Skulduggery Pleasant™ Derek Landy
Skulduggery Pleasant logo™ HarperCollins Publishers
Translation © Pavel Kaas, 2024
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2024
All rights reserved

Detektiv kostlivec. Hruža bez tváře

Z anglického originálu *Skulduggery Pleasant. The Faceless Ones*
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Children's Books

v roce 2009 přeložil Pavel Kaas

Redigovala Viola Somogyi

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2024

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

ISBN 978-80-276-0898-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Tato kniha je věnována mé agentce Michelle Kassové.

Nebudu sentimentální, ano? Nebudu mluvit o tom, kolik jsi toho pro mě udělala (a bylo toho hodně), ani o tom, jaký vliv jsi měla na můj život (nesmírný), a nebudu mluvit ani o radách, povzbuzeních a doporučeních, kterých se mi od tebe dostalo od té doby, co jsme se poznali. Nebudu se zmiňovat ani o rozhovorech o traktorech, ani o iPodech u jídelních stolů, ani o množství slovíček v jidiš, která jsi mě naučila a která já jsem obratem zapomněl.

Tím pádem ovšem – překvapivě – nemám co říct.

Za to se omlouvám.

I

MÍSTO ČINU

Mrtvý muž se nacházel v obývacím pokoji, kde ležel obličejem dolů na podlaze vedle konferenčního stolku. Říkali mu Cameron Light, ale to bylo v době, kdy mu srdce ještě bušilo a plíce dýchaly. Jeho krev zaschla na koberci ve velké skvrně, která se šířila kolem místa, kde ležel. Měl bodnou ránu ve spodní části zad. Byl úplně oblečený, ruce měl prázdné a místnost nevykazovala žádné stopy násilí.

Valkýra se pohybovala po místnosti, jak ji to naučili, zkoumala podlahu a povrchy, ale dokázala se vyhýbat pohledu na tělo. Necítila žádnou zvláštní potřebu vidět z oběti víc, než nezbytně musela. Pohled jejích tmavých očí sklouzl k oknu. Park naproti přes ulici byl prázdný, skluzavky se leskly deštěm a houpačky skřípaly v chladném ranním větříku.

Za jejími zády se ozvaly kroky. Valkýra se otočila a uviděla, jak Smrtislav Hezoun vytahuje z kapsy sáček jakéhosi prášku. Detektiv měl na sobě proužkovaný oblek, který úspěšně maskoval kostru, a klobouk naražený nízko nad

očními důlky. Ponořil prst v rukavici do sáčku a začal míchat, aby rozmělnil hrudky.

„Nějaké postřehy?“ otázal se.

„Útok přišel nečekaně,“ odpověděla Valkýra. „Z absence jakýchkoli známek obrany vyplývá, že neměl čas bojovat. Stejně jako ostatní.“

„Takže vrah se buďto umí přiblížit v naprosté tichosti...“

„Nebo mu jeho oběti důvěřovaly.“ Ta místnost ve Valkýře vyvolávala dojem, jako by tu něco tak úplně nesedělo. Důkladně se rozhlédla. „Jsi si jistý, že tady bydlel? Nikde žádné knihy o magii, žádné talismany, žádné ozdoby na stěnách, nic.“

Smrtislav pokrčil rameny. „Někteří mágové si užívají života na obou stranách. Jejich komunita je tajnůstkářská a uzavřená, ale výjimky *existují* – to jsou ti, co pracují a pohybují se v takzvaném světě ‚smrtníků‘. Tady pan Light měl zjevně pár přátel, co nevěděli, že je čaroděj.“

Na polici byly zarámované fotografie jak Lighta, tak dalších lidí. Přátelé. Blízcí. Už jen z fotek to vypadalo, že měl dobrý život, život naplněný přátelstvím. A teď to samozřejmě skončilo. Už nebyl *žádný* Cameron Light, jen bezduchá schránka na koberci.

Místa činu, zauvažovala Valkýra, jsou docela depresivní.

Podívala se na Smrtislava, který právě rozsypával prášek do vzduchu kolem sebe. Říkalo se tomu duhový prach, protože zbytkové stopy magie měnily jeho barvu. Tentokrát však prášek barvu nezměnil a jen se zvolna a bez jakýchkoliv překvapení snášel na podlahu.

„Ani stopa,“ zamumlal detektiv.

Přestože jí pohovka zakrývala výhled na tělo, Valkýra stále viděla jednu nohu. Cameron Light měl na sobě černé boty

a šedé ponožky s vytahaným lemem. Jeho kotník byl nápadně bledý. Valkýra popošla, aby jí z dohledu zmizela i noha.

Do místnosti vešel holohlavý muž se širokými rameny a pronikavými modrými očima. „Detektiv Crux se blíží,“ řekl pan Požehnaný. „Jestli vás přistihne na místě činu...“ Nedořekl. Ani nemusel.

„My už jdeme,“ řekl Smrtislav. Navlékl si kabát a omotal si šátek kolem spodní poloviny lebky. „Mimochodem, oceňujeme, že jste nás k tomu zavolał.“

„Detektiv Crux se nehodí pro vyšetřování tohoto druhu,“ odpověděl Požehnaný. „Proto Svatyně potřebuje, abyste se vy a slečna Kainová vrátili do našich služeb.“

Když mu Smrtislav odpověděl, v jeho hlasu bylo znát pobavení. „Myslím, že v tom by s vámi Thurid Guild tak úplně nesouhlasil.“

„Niméně jsem Velkého mága požádal, aby se s vámi dnes odpoledne sešel, a on mi to slíbil.“

Valkýra nadzvedla obočí, ale neřekla nic. Požehnaný byl nejen jedním z nejmocnějších mužů světa, ale zároveň patřil k těm nejděsivějším. Pořád ještě jí z něj naskakovala husí kůže.

„Guild řekl, že si s námi promluví?“ zeptal se Smrtislav. „Nebývalo zvykem, že by takhle měnil názor.“

„Zlé časy,“ komentoval to Požehnaný stručně.

Smrtislav kývl a Valkýra ho následovala ven. Navzdory zatažené obloze si detektiv nasadil sluneční brýle, jež skryly jeho prázdné oční důlky před pohledy kolemjdoucích. Pokud by tam tedy *vůbec nějakí* kolemjdoucí byli. Zdálo se, že v tomto počasí většina rozumných lidí zůstala pod střešou.

„Čtyři oběti,“ řekl Smrtislav. „A všechno teleporteři. Proč?“

Valkýra si s jistým úsilím zapnula kabát. Její černý outfit jí zachránil život víckrát, než by se jí chtělo počítat, ale každý

pohyb, který v něm udělala, jí připomínal, že od doby, kdy jí ho Ohavec Náprstek ušil, poněkud povyrostla. Už jí zkrátka není dvanáct. Musela odložit boty, protože jí byly příliš malé, a koupit si obyčejné v právě tak obyčejném, ničím nezajímavém obchodě. Potřebovala, aby se Ohavec proměnil ze sochy zpět v muže a ušil jí nové oblečení. Na okamžik ji přepadl provinilý pocit, že přemýšlí naprosto sobecky, pak se ale přiměla soustředit znovu na práci.

„Možná, že Cameron Light spolu s ostatními teleportery vrahovi něco provedli a tohle je jeho – nebo její – pomsta.“

„To je teorie číslo jedna. Něco dalšího?“

„Možná od nich vrah něco potřeboval.“

„Jako co?“

„Nevím. Něco, co souvisí s teleportací.“

„Tak proč by je zabíjel?“

„Možná jde o věc, u které musíš zabít majitele, abys ji mohl použít, jako je třeba Žezlo Prapředků.“

„A už tady máme teorii číslo dvě.“

„Nebo možná vrah chce něco, co má jeden z nich, a prostě jen likviduje jednoho teleportera za druhým, dokud nenajde toho, kdo to má.“

„Taky možnost, a tím se dostáváme k teorii číslo dvě, varianty B.“

„Jsem moc ráda, že to zbytečně nekomplikuješ nebo tak něco,“ zamumlala Valkýra.

Vedle nich zastavila černá dodávka. Řidič vystoupil, rozhlédl se po ulici, aby se ujistil, že ho nikdo nepozoruje, a otevřel boční dveře. Vystoupili dva Sekáči a zůstali mlčky stát. Oba byli oblečení v šedé kombinéze a jejich tváře skrýval štít přílby. Každý držel nápadně dlouhou kosu. Pak z dodávky vystoupil i poslední pasažér a postavil se mezi Sekáče. Re-

mus Crux ve sportovních kalhotách a saku, s vysokým čelem a kozí bradkou zastřiženou tak, aby to alespoň vypadalo, že má bradu, si Smrtislava a Valkýru pohrdavě změřil.

„Ach,“ řekl, „to jste vy.“ Měl zvláštní hlas, asi jako rozmazlená kočka, která se kňouráním dožaduje večere.

Smrtislav kývl na Sekáče po jeho bocích. „Vidím, že dneska pracujete inkognito.“

Crux se okamžitě naježil. „Jsem vrchní detektiv Svatyně, pane Hezoune. Mám nepřátele, a proto potřebuji bodyguardy.“

„A je opravdu nutné, aby stáli uprostřed ulice?“ zeptala se Valkýra. „Působí poněkud nápadně.“

Crux se ušklíbl. „To je na třináctileté dítě opravdu velké moudro.“

Valkýra přemohla nutkání jednu mu vrazit. „Ani ne,“ odvětila. „Je to docela standardní. Navíc je mi čtrnáct. Mimochodem – ta bradka vypadá opravdu stupidně.“

„Není to milé,“ ozval se zvesela Smrtislav, „když si my tři tak hezky rozumíme?“

Crux na Valkýru chvíli nenávistně zíral a pak se podíval na Smrtislava. „Co tu děláte?“

„Šli jsme zrovna náhodou kolem, slyšeli jsme, že došlo k další vraždě, a tak nás napadlo, že bychom mohli nahlédnout na místo činu. Vlastně jsme právě dorazili. Šlo by tedy...?“

„Je mi líto, pane Hezoune,“ řekl Crux strnule. „Vzhledem k mezinárodní povaze těchto zločinů a pozornosti, které se jim dostává, Velký mág očekává, že se budu chovat s maximální profesionalitou, a dal mi přísné pokyny, pokud jde o vás a slečnu Kainovou. Nepřeje si, aby se kdokoli z vás byl jen *přiblížil* k záležitostem Svatyně.“

„Ale tohle není záležitost Svatyně,“ namítla Valkýra. „Je to obyčejná vražda. Cameron Light pro Svatyni ani *nepracoval*.“

„Je to oficiální vyšetřování Svatyně, a tím pádem její oficiální záležitost.“

„A jak vyšetřování pokračuje?“ ozval se žoviálním tónem Smrtislav. „Jste zřejmě pod velkým tlakem, abyste dosáhl výsledků, že?“

„Všechno je pod kontrolou.“

„Ach, tím jsem si jistý. A právě tak jsem si jistý, že mezinárodní společenství nabízí pomoc a shromažďuje zdroje – koneckonců není to jen irský problém. Ale pokud budete potřebovat případnou *neoficiální* pomoc, my ochotně...“

„Vy možná pravidla porušujete,“ přerušil ho Crux, „ale *já* ne. Tady už nemáte žádnou pravomoc. O tu jste se připravil, když jste obvinil Velkého mága ze zrady, pamatujete?“

„Matně...“

„Chcete ode mě radu, Hezoune?“

„Ani ne.“

„Najděte si někde v zemi pěknou díru a zalezte si do ní. Jako detektiv jste skončil. Jste vyřízený.“

Crux s oběma Sekáči a s čímsi, co pravděpodobně považoval za vítězný úšklebek, vešel do budovy.

„Nemám ho ráda,“ usoudila po krátkém rozmýšlení Valkýra.

ZABIJÁK NA SVOBODĚ

 Smrtislav zaparkoval bentley za zavřeným muzeem voskových figurín a Valkýra vešla za ním dovnitř. Na několika zbývajících voskových figurínách, které tu stály ve tmě, se nahromadila silná vrstva prachu. Valkýra čekala, zatímco Smrtislav hledal ve zdi panel, kterým se otevíraly skryté dveře.

Valkýra si z dlouhé chvíle prohlížela voskovou figurínu Phila Lynotta, frontmana kapely Thin Lizzy. Stál opodál, držel kytaru a vypadal vlastně docela dobře. Její táta byl v sedmdesátých letech velkým fanouškem Thin Lizzy, a kdykoli se z rádia ozvala skladba *Whiskey in the Jar*, pokaždé si s nimi zpíval, i když falešně.

„Panel je pryč,“ oznámil Smrtislav. „Hned, jak jsme odešli, museli vyměnit zámky. Nevím, jestli se mám cítit polichocení, nebo uražený.“

„Mám pocit, že se rozhodneš být polichocení.“

Pokrčil rameny. „Je to přece jen příjemnější pocit.“

„A jak se dostaneme dovnitř?“

Kdosi poklepal Valkýře na rameno. Vyjekla a uskočila.

„Omlouvám se,“ řekla vosková figurína Phila Lynotta.
„Nechtěl jsem vás vyděsit.“

Vytřeštila na něj oči.

„Já jsem zámek,“ pokračovala figurína. „Otevírám dveře z této strany stěny. Máte schůzku?“

„Přišli jsme za Velkým mágem,“ řekl Smrtislav. „Jsem Smrtislav Hezoun a toto je moje spolupracovnice Valkýra Kainová.“

Vosková hlava Phila Lynotta přikývla. „Jste očekávání, ale budete potřebovat oficiálního zástupce Svatyně, který vás doprovodí. Upozornil jsem správkyni. Za chvíli by měla dorazit.“

„Děkujeme.“

„Nemáte zač.“

Valkýra na něj ještě pár vteřin zírala. „Umíte zpívat?“ zeptala se pak.

„Já otevírám dveře,“ řekl. „To je má jediná činnost.“

„Ale umíte zpívat?“

Viditelně nad otázkou uvažoval. „Nevím,“ prohlásil nakonec. „Nikdy jsem to nezkoušel.“

Stěna za nimi zarachotila a posuvné dveře se otevřely. Stála tam žena v tmavé sukni a bílé halence a zdvořile se usmívala.

„Pane Hezoune,“ řekla správkyně, „slečno Kainová, vítějte. Velký mág vás očekává. Prosím, následujte mě.“

Postava Phila Lynotta se nerozloučila, když je správkyně vedla dolů po točitém schodišti, kde jim na cestu svítily pochodně planoucí v nástěnných držácích. Sestoupili až dolů a vešli do haly. Byl to divný pocit, vejít do míst kdysi tak dů-

věrně známých a cítit se tu teď docela jako cizí. Iracionální část Valkýřina mozku ji přesvědčovala, že Sekáči stojící na strážích na ně zpod hledí zlobně zírají, i když věděla, že jsou příliš disciplinovaní a příliš profesionální na to, aby se snížili k tak malichernému chování.

Svatyně, jak si teprve nedávno uvědomila, měla tvar masivního trojúhelníku, který jako by se převrátil a nyní ležel naplocho pod centrem Dublinu. Hala tvořila přesný střed základny trojúhelníku s dlouhými chodbami táhnoucími se na obě strany a centrální chodbou vedoucí přímo. Boční chodby zahýbaly pod úhlem pětáctyřicet stupňů a nakonec se setkaly s centrální chodbou v hrotu trojúhelníku. Menší chodby je pŕilily zdánlivě náhodně a bez systému.

Místnosti, do nichž se vstupovalo z hlavních chodeb, většinou sloužily ke každodennímu provozu Svatině a Rady Starších, ale z některých užších chodeb se vcházelo do místností mnohem zajímavějších – do Věznice, do cel předběžného zadržení, do Depozitáře, do Zbrojnice a desítek dalších, které Valkýra nikdy ani neviděla.

Správkyňě si cestou přátelsky povídala se Smrtislavem. Byla to milá dáma, jež v této funkci nahradila správce, který zahynul během útoku Všiváka Hadovce na Svatině před dvěma lety. Valkýra si vzpomínku na ten masakr zakázala. Jednou to už prožila a neviděla důvod, proč by to měla prožívat znovu.

Správkyňě je zavedla do prostorné místnosti bez nábytku. „Velký mág se dostaví za chvíli.“

„Děkujeme,“ řekl Smrtislav, zdvořile pokývl a správkyňě odešla.

„Myslíš, že budeme čekat dlouho?“ zeptala se Valkýra tiše.

„Když jsme byli v této budově naposledy, obvinili jsme Velkého mága, že je zrádce,“ řekl Smrtislav. „Ano, myslím, že budeme čekat dlouho.“

Téměř o dvě hodiny později se dveře znovu otevřely a dovnitř vešel šedovlasý muž s vážnou vrásčitou tváří a chladnými očima. Zastavil se, když uviděl Valkýru, která seděla na podlaze.

„Když vejdu do místnosti, postavíte se,“ řekl, a jakkoliv se snažil, znělo to spíš jako zavrčení než jako cokoli jiného.

Valkýra sice už vstávala, než promluvil, ale když se narovnála, držela jazyk za zuby. Tato schůzka byla příliš důležitá, než aby riskovala, že ji zmaří kvůli nějaké hlouposti.

„Děkuji, že jste souhlasil se schůzkou,“ řekl Smrtislav. „Chápeme, že musíte být velmi zaneprázdněn.“

„Kdyby to záleželo na mně, neztrácel bych s vámi čas vůbec,“ řekl Guild. „Ale pan Požehnaný se za vás opět zaručil. Nebýt mé úcty ke kolegovi z Rady Starších, vůbec byste tu nebyli.“

„A v tomto pozitivním duchu...“ začal Smrtislav, ale Guild zavrtěl hlavou.

„Žádné ty vaše vtípky, pane Hezoune. Řekněte, co jste chtěl říct, a sarkastické komentáře ponechte stranou.“

Smrtislav mírně nachýlil hlavu. „Výborně. Před šesti měsíci jste nás během příprav na zákrok proti baronu Mstislavovi kvůli neshodě vyhodil. Později téhož dne jsme porazili Mstislava i Grotoska a hrozba, kterou představovali, byla odvrácena. A přesto byla naše role v této operaci přehlížena.“

„Očekáváte snad odměnu? Musím říct, že bych byl zklamáný, že jsem o vás až dosud neměl dostatečně špatné mí-

nění. Nemyslel jsem si, že i vás zajímají peníze. Nebo byste snad chtěl medaili?“

„Nejde o odměnu.“

„Tak oč jde?“

„Za poslední měsíc byli zavražděni čtyři teleporteři a vy stále nemáte ponětí, kdo je za to zodpovědný. Vy víte, že bychom se do toho měli zapojit.“

„Je mi líto, ale s civilisty nemůžu diskutovat o probíhajícím vyšetřování. Ujišťuji vás, že detektiv Crux má všechno pevně v rukou.“

„Remus Crux je druhořadý detektiv.“

„Naopak, nepochybuji o tom, že Crux je nejlepší člověk pro tuto práci. Znímám ho a věřím mu.“

„A kolik lidí ještě musí zemřít, než si uvědomíte svou chybu?“

Guild zlověstně přimhouřil oči. „Vy si nemůžete pomoci, že? Přijdete sem, doprošujete se, abyste dostal svou někdejší práci, a přece si nemůžete pomoci a jste drzý. Od té doby, co jste tu byl naposledy, jste se zjevně naučil zavřít ústa jediné té dívce.“

„Vlezte mi na záda,“ odsekla Valkýra.

„Takže dokonce ani to ne,“ povzdechl si Guild.

Valkýra cítila, jak v ní kypí vztek a jak rudne. Při pohledu na její brunátnou tvář se Guild samolibě usklíbl.

„To je ztráta času,“ prohlásil Smrtislav. „Nikdy jste ani *neuvažoval* o tom, že byste nás vzal zpátky, že?“

„Samozřejmě že ne. Říkáte, že jste byli vyhozeni kvůli *neshodě*. Jak jednoduše to zní. Jak nevinně. Jak neškodně. Je to skutečně velmi zdvořilý opis. Vy jste mě obvinil, že jsem *zrádce*.“

„Mstislav měl ve Svatyni špeha, Thuride, a my víme, že jste to byl vy.“

„Takhle trávíte svůj čas na odpočinku? Vymýšlíte fantastické příběhy, abyste zaplnil mezery v tom, co nazýváte svým životem? Řekněte mi, Smrtislave – když už jsme tedy přešli na křestní jména –, zjistil jste už, jaký je vlastně smysl vašeho života? Muže, co vám vyvraždil rodinu, už jste zabil, takže pomsta to být nemůže. To už máte za sebou. Tak co to je, co myslíte? Vykoupení za všechny ty hrozné věci, které jste udělal? Možná jste tady, abyste zhojil všechny rány, které jste uštědřil, nebo abyste přivedl zpět všechny lidi, které jste zabil. K čemu jste na světě, Smrtislave?“

Než mohl Smrtislav odpovědět, Guild ukázal na Valkýru.

„Snad abyste učil tuto dívku? Chcete ji vycvičit, aby byla jako vy? Kvůli tomu každý den vstáváte? Napadá mě ale otázka, kterou jste si možná nepoložil – *opravdu* chcete, aby byla jako vy? Chcete, aby žila jako vy – bez vřelosti, bez blížkých a bez lásky?“

„Pokud mě podezíráte, že jsem zrádce, pak si musíte myslet, že jsem monstrum, že? Chladnokrevné monstrum. A přesto jsem míval zbožňovanou manželku, děti, o něž jsem se bál, a zodpovědnost v práci, která tíží má bedra celé dlouhé všední dny. Takže pokud tohle všechno může mít chladnokrevná nestvůra jako já, a vy nemáte *nic*, co vám z toho vychází?“

Vyšli ze Svatyně, v tichosti minuli voskovou figurínu Phila Lynotta a vrátili se k autu. Valkýře se nelíbilo, když Smrtislav zmlkl. Obvykle to nevěstilo nic dobrého.

U jejich auta stál muž. Měl ulízané hnědé vlasy a několikadenní strniště. Valkýra se zamračila a snažila se vybavit si, odkud se tam vzal. Jako by náhle vyrostl ze země.

„Smrtislave,“ řekl ten muž, „myslel jsem, že vás tu najdu.“

Smrtislav na něj kývl. „Emmett Peregrine... to už je doba... Dovolte, abych vám představil Valkýru Kainovou. Valkýro, tady Peregrine je teleporter.“

Kromě toho byl Peregrine zjevně muž, který si nepotrpí na chození kolem horké kaše. „Kdo je za tím? Kdo zabíjí teleportery?“

„Nevíme.“

„Jak to, že to nevíte?“ vyštěkl Peregrine. „Vy jste přece ten velký detektiv, ne? Neříká se to o vás snad?“

„Nepracuju pro Svatyni,“ odvětil Smrtislav. „Nemám oficiální postavení.“

„Tak kdo tedy? Protože vám na rovinu říkám, že nepůjdu za tím idiotem Cruxem. Nesvěřím svůj život do rukou někoho takového. Poslouchejte, možná jeden druhého nemusíme, a já vím, že jsme se nikdy zrovna nevyhledávali, ale potřebuju vaši pomoc, nebo budu další na řadě.“

Smrtislav pokynul ke zdi a všichni tři k ní přistoupili. Mohli tak mluvit, aniž by byli viděni.

„Vy máte nějaké podezření? Napadá vás, kdo by mohl stát za těmi vraždami?“ zeptal se Smrtislav.

Peregrine se viditelně snažil uklidnit. „Vůbec. Snažil jsem se přijít na to, co by kdo mohl získat tím, že nás všechny zabije, ale nic jsem nevymyslel. Nemám ani žádné paranoidní konspirační teorie, ke kterým bych se mohl uchýlit.“

„Všiml jste si, že by vás někdo pozoroval nebo sledoval...?“

„Ne, a že jsem si dával pozor. Smrtislave, jsem vyčerpaný. Každých pár hodin se teleportuju někam jinam. Nespal jsem *několik dní*.“

„Ochráníme vás.“

Peregrine se řezavě zasmál. „Bez urážky, ale neochráníte. Pokud mě dokážete hlídat vy, může se ke mně dostat i vrah.“

Jsem na tom líp sám, ale nemůžu utíkat věčně.“ Zaváhal.
„Slyšel jsem o Cameronovi.“

„Ano.“

„Byl to dobrý chlap. Nejlepší z nás.“

„Dalo by se vymyslet, jak vraha vylákat.“

„Nechte mě hádat – chcete, abych fungoval jako návnada? Abych seděl jako pecka a nechal ho k sobě přijít, a vy pak vtrhnete na scénu a zachráníte situaci? Promiňte, ale nemám chuť čekat, až mě zabijou.“

„Je to naše největší šance.“

„Se mnou nepočítejte.“

„Pak nám musíte alespoň pomoci. Cameron Light i ostatní věděli, že jejich životy jsou v nebezpečí, a přece polevili v ostražitosti. Znali vraha, Emmette, a vy ho pravděpodobně znáte taky.“

„Co se mi to snažíte naznačit? Že už nemůžu věřit ani přátelům?“

„Nevěřte nikomu jinému než Valkýře a mně.“

„A proč bych měl věřit vám?“

Smrtislav si povzdechl. „Protože nemáte prakticky jinou možnost.“

„Existuje osoba, kterou by znali všichni teleporteři?“ zeptala se Valkýra. „Člověk, se kterým byste byl podle vašeho názoru v bezpečí?“

Peregrine se na chvíli zamyslel. „Úředníci Svatyně,“ řekl pak, „pravděpodobně hrstka čarodějů, ale nikoho bych nijak mimořádně nevyzdvihoval. Teleporteři nebývají příliš oblíbení, jak se vám možná doneslo. Naše sociální bubliny opravdu nejsou z největších.“

„Našel jste si nějaké nové přátele?“ zeptal se Smrtislav.
„Nové známé?“